

[Glistrup.]

misk skævhed i de vilkår, der ydes dem, der sidder i offentlig tjeneste, og dem, der virker på de private arbejdspladser.

Begge parter er selvfølgelig på lidt længere sigt interesserede i, at landet får det bedst muligt, for vi skal alle sammen være her, vi skal alle sammen være medborgere i dette land fremover, og derfor er det ikke for at genere specielt de offentligt ansatte eller for at gavne specielt de privat ansatte, at vi forsøger at anviser den vej, vi mener er rigtig, men det er for at gavne alle.

Når der er denne meget store forskel mellem offentligt og privat ansatte, er det jo, fordi de privat ansatte er ude for den jernhårde lov, at man med en pisk skal sørge for, at tingene bliver rentable, ellers går man fallit, og derfor har der udviklet sig inden for det private erhvervsliv en effektivitet og en dygtighedsansporing, som nu engang kommer, når man har pisker over nakken, mens omvendt de offentligt ansatte har formået at have vinden med sig, de har sikret sig et flertal i denne sal, og de har hele vejen igennem opnået at få rettig-heder, som er så umiddelbart bedre, end et fornuftigt balanceforhold tilsiger.

Nu ligger det os meget fjernt at misunde nogen mennesker, fordi de har det godt. Det er da kun udmærket, at folk har det godt, også når det er offentligt ansatte, men når vi nu skal løse problemerne, som de foreligger i øjeblikket, så må vi gøre det på den måde, at vi må skaffe de privat-ansatte noget mere, og det kan kun gøres i form af skattelettelser, fordi arbejdsgiverne ikke kan yde de privat ansatte mere. Derfor er vi nødt til at nedsætte de offentlige udgifter, og det må vi gøre ved at skære ned på de offentligt ansattes lønninger.

På den måde hænger det sammen, og det haster; det kan ikke nytte noget, som den socialdemokratiske ordfører sagde, bare at være tilbageholdende og lade forhandlingerne slumpe af sted sådan i 1 måned, 2 måneder, 3 måneder, thi for hver dag, jeg var lige ved at sige for hver time, kommer dette samfund dybere og dybere ned i sine problemer. Det er derfor, det nu er tiltrængt, at samfundet handler meget hurtigt, og at vi ikke af almindelig hæflighed over for finansministeren, der nu skal i gang med nogle forhandlinger på tirsdag, siger: lad

ham da have lov til at forhandle i fred. Nej, det er her og nu og meget hurtigt, at disse problemer skal løses, således at vi får flyttet et beløb af størrelsesordenen 8 mia kr. fra de offentligt ansatte til de privat ansatte. Det er nemlig dér, skillelinjen ligger i dag i Danmark, og det er helt fejlagtigt, når den kommunistiske ordfører begynder at tro, at skillelinjen i dag i Danmark ligger dér, hvor Marx så den ligge i Tyskland for 100 år siden. Det har ændret sig ganske væsentligt, siden hr. Marx skrev sine bøger. Der er ikke nogen skillelinje i dag mellem dem, der tjener godt eller mindre godt inden for det private erhvervsliv. De trækker på samme hammel, og det, at man tjener godt hos nogen inden for det private erhvervsliv, er netop forudsætningen for, at der kan skabes arbejdspladser for dem, der tjener mindre. Det er forudsætningen for, at man overhovedet kan have en social standard her i landet. Derfor var det i hvert fald en helt fejlagtig analyse, hr. Freddy Madsen kom med.

Bay (FP):

Ikke mindre end fire talere, hr. Palle Simonsen, hr. Freddy Madsen, hr. Mølgaard og hr. Melchior, talte vidt og bredt om politi og postbude, jernbanefunktionærer og sygeplejersker. Hvorfor mon man gør det? Man mærker hensigten. Når vi ganske tydeligt og uden misfortolkning af nogen art har talt om de højere lønningsklasser og de meget store forskelle på dyrtidsportionerne, hvorfor så snakke om postbude, som ikke får mere end én under LO? Hvorfor snakke om sygeplejersker? Min kone er sygehjælper, jeg ved præcis, hvad hun får. Nogle ganske få øre mere end mine kolleger derovre i Esbjerg. Det er slet ikke dem, vi taler om, men de skal bruges for at få dem til at være bange for fremskridtspartiet. Det er derfor, de bliver nævnt.

Så bliver det nævnt, at jeg taler poetisk. Jeg ved ikke, hvorvidt jeg taler poetisk. Det kan jeg jo ikke selv høre, men én ting kan jeg høre, og det er, at der kommer et utal af dødkedelige, tørre taler i dette ting. Så kunne det da måske være gavnligt med lidt poesi også, men jeg har nu slet ikke brugt noget af det.

Og endelig hr. Freddy Madsen. Man mærkede surheden over, at hr. Freddy Madsen